

MISIONARUL VIEȚII CRESTINE

De aceea a zis Isus: Pe „oricine Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu pe el înaintea Tatălui Meu care le este în ceruri”.

(Matei 10,32)

Și a zis Isus Apostolilor săi: Mergeți în toată lumea, vestiți Evanghelia la toată făptura (Marcu 16, 15).
Învățându-i să păzească toate câte v'am poruncit: și iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului Amin. (Matei 28, 20).

Este scris:

„Dacă mărturisești cu gura ta că Isus este Domnul și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat pe El din morți, vei fi mântuit”.

(Romani 10,9)

Ești fericit? Vrei să fii fericit?

Fericit! Cine nu vrea să fie fericit? Nu e om care să nu caute și să nu fi dorit și alergat vreodată după fericire. Dar ce puțini sunt cei cari o găsesc într'adevăr. Ce puțini sunt cei cari pot spune: Am aflat fericirea, sunt mulțumit, nu mai doresc nimic.

Cei mai mulți se întorc de pe drumul acestei căutări, mârniți și cu aripile frânte, fiindcă n'au putut afla fericirea, deci, zic ei, fericire nu este, nici nu poate fi. Au căutat-o în plăceri, în petreceri, în vin, în desfătări și tot felul de lucruri pământești și n'au aflat-o. Poate o clipă, s'au bucurat de plăcerile păcatului (Evrei 12, 1) dar apoi, și mai scârbiți s'au întors amăgiți — fericirea nu era acolo.

Sărmanii! Cum era s'o găsească acolo unde nu se poate găsi! Căci niciodată, sufletul omenesc nu poate fi mulțumit cu ceace dă lumea aceasta; banii, averile, bogățiile cel mult dacă pot să-ți umplă pânțele de mâncări alese și să-și îmbrace corpul cu haine scumpe, dar fericirea adevărată stă cu totul în altceva decât în ceace pot da toate acestea. Domnișoara Rockefeller fiica vestitului miliardar american, a fost întrebată de cineva: „D-v desigur că sunteți foarte fericită și invidiată de atâtea femei, nu-i așa?” „Fericită?” — spuse ea; se poate oare fericirea cumpăra cu bani? Nu sunt multe lucruri cari ne fac nefericiți și pe cari nu le putem schimba în fericire, prin bani? — Nu, eu nu sunt fericită și puteți să spuneți acest lucru și tuturor acelor cari ziceți că mă invidiază. Iată un cuvânt care ar trebui să convingă pe toți cei ce mai cred că pot afla mulțumirea, fericirea și pacea în lucrurile trecătoare ale lumii.

Fericirea n'o putem afla decât în Dumnezeu. El este izvorul fericirii. Cineva a întrebat pe un învățat credincios din Anglia: „Cine este cel mai fericit?” „Dumnezeu!” a răspuns el. „Și apoi?” „Apoi, cine îl cunoaște mai bine pe Dumnezeu!”

Când apostolii au fost întrebați de Domnul Isus dacă înțeleg cuvintele Sale, la răspunsul lor, că da, le înțeleg, Domnul le-a spus: „Ferițiți veți fi dacă le veți face” (Ioan 13, 17). Așadar, fericirea stă în cunoașterea lui Dumnezeu și împlinirea cuvântului Său, în iubirea Lui pe care noi trebuie s'o arătăm față de alții, cum a spus cu multă dreptate cineva: că fericirea stă în a face pe altul fericit. A te jertfi pentru Domnul și frații tăi, iată cea mai înaltă, cea mai adevărată și cea mai înaltă fericire la care poate a-

junge cineva.

O, dacă aș putea să scap un singur suflet, să pot duce ves-tea cea scumpă a iubirii Mântuitorului, unei singure inimi căzute și s'o pot ridica prin puterea harului Său, la o viață nouă, de bucurie și pace!

Frații mei iubiți! Pentruce trăiți voi? pentruce vă trudiți și vă osteniți voi? Dacă trăiți numai pentru voi înșivă, ați trăit degeaba. Când veți pleca din lume, nu veți duce cu voi decât desnădejde și lacrimi, văzând zădărnicia trudelor și ostenelelor voastre deșarte.

Nu vreți voi să vă schimbați și să trăiți o viață nouă, o viață de dragoste și de trăire pentru alții? Mântuitorul v'a așteptat de mult. Și acum vă cheamă din nou ca să vă scape de egoismul în care trăiți de atâtea vreme, ca într'o cetate a peirii.

Lângă noi, atâtea suflete suspină, ducând o viață de mizerie și chin. Tu, și eu, cunoaștem și întâlnim mereu nenorociți care-și târăsc zilele, fără nici o mângâiere și nădejde. Noi înșine am fost între acei cari, prin nepăsarea și neîndurarea noastră am contribuit la jalea atâtor inimi.

Nu ne pare rău de păcatele pe care le-am săvârșit față de frații noștri? Nu ne doare această nepăsare vinovată?

Fraților, ajunge! Să nu mai fim Cainii cari spun cu răutate și dispreț că nu sunt eu păzitorul fratelui meu. Ci să fim Iosifii cari merg întrebând și căutând pe frații lor.

Cea mai mare fericire, o vom avea în clipa când am găsit un nou frate. Vom înțelege atunci cât de adevărat este cuvântul acela care spune: fericirea stă în aceia ca să faci pe alții fericiți.

Un brahman a asemănat pe misionarii creștini cu un arbore, numit mangliar. Acesta crește, înflorește și aduce roadă. Pentru sine? Nu, ci pentru cei flămânzi. Zi de zi arborele e lovit cu pietre; frunzele sale se sfâșie și crengile sale se rup. Se distruge oare pomul și încetează de-a mai rodi? Nu! Anul viitor, el aduce o roadă și mai bogată. La fel sunt și misionarii creștini, cari prin lipsuri, prigoane și tot felul de necazuri, propovăduiesc Evanghelia Domnului Isus Hristos și sufăr ca să facă pe alți fericiți! Ce mare va fi fericirea lor odată! Dar și aici ei sunt mai fericiți decât toți milionarii lumii.

Nu vreți să fii și tu ca unul din acești „fericiți?”

Calea e una singură: Intoarce-te la Dumnezeu, începe o viață nouă de ascultare față de cuvântul Său și de slujire pentru frații tăi. Așa vei fi fericit.

Cuvinte despre credință

Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe Singurul Său Fiú, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

(Ev. Ioan 3,16)

Credința e poarta sfântă prin care trec toate virtuțile.

(Sf. Augustin.)

În această viață încărcată cu griji și lupte, omul găsește un sprijin puternic și sigur numai în credință; ea înlesnește trecerea vremurilor de mârnire și încercare, ea ne dă tărie spre a învinge. Prima noastră datorie este dar, de a o sădi cât mai adânc în inima poporului.

Carol I Regele României

Răul ce ți-l poate aduce credința în Dumnezeu, este că vei deveni om cinstit, cuviincios, recunoscător, binefăcător, nefățarnic și prieten adevărat.

Lucrurile omenești trebuie să le cunoști ca să le iubești; cele dumnezeiești trebuie să le iubești ca să le cunoști.

Pascal

IMPACĂ-TE CU DOMNUL!

Vremurile sunt grele. Traiul se pare a fi mai aspru ca oricând! Incotr'o te duci, vezi și auzi pe cei mai mulți vătându-se că o duc greu, se simt nemulțumiți și le vine să ia lumea'n cap.

Nu știu ce să mai facă bieții oameni ca să mai guste și ei o clipă de fericire. „Parcă ne stă norocul împotriva, ori o fi dormind Dumnezeu de nu ne vede“ glăsuiesc ei. Sau dacă cumva sunt bine situați, totuși se frământă că nu pot câștiga, „ca altă dată“.

Aceste lucruri pe care le auzi și le vezi și tu iubite frate, nu pot să mă lase nepăsător și caut pe toate căile ale trâmbița, că nu sunt demne pentru cei cu numele de „creștini“. Dar să le punem întrebarea acelor care nu sunt mulțumiți în sufletul lor, dacă nu cumva sunt certați cu Hristos? Și să-i întrebăm, dar să ne între-

băm frații mei și pe noi, de ce adeseori nu ne aude Domnul și ne lasă să ne luptăm din greu cu valurile vieții!

Să punem în cumpăna dreptății faptele noastre și să vedem dacă nu cumva trage mai mult la „cel rău“. Dacă mintea noastră va judeca duhovnicește vom înțelege că păcatul, depărtează pe om de Dumnezeu, și el este viermele care roade la temelie credinței și fericirii noastre. . . . . *Căci nu mâna Domnului este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru, păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte!* (Isaia 59, 12). Iată că „sfânta Carte“ ne arată pentru ce nu ne aude Domnul și mâna Lui nu ne mântuie din năcaz.

Să știe toți cei care întâpă-

pe Hristos cu spinii păcatelor, că până nu vor dărâma zidul nelegiuirilor, nu vor putea să fie fericiți în viața de acum și în cea de dincolo.

Să înțelegem până mai este timp de îndreptare, că Dumnezeu cu puternicul braț poate să ne smulgă, dacă-L chemăm, din orice primejdie și cursă pe care ne-ar întinde-o satana, și ne va mântui sufletul dacă prin harul Său, cărămidă cu cărămidă, păcat cu păcat vom dărâma din zidul ce nu ne lasă a ne apropia de El.

Să nu mai adăugăm la faptele noastre cele rele, altele noi și atunci strigătul nostru va fi auzit de Domnul, și ne va trimite izbăvire.

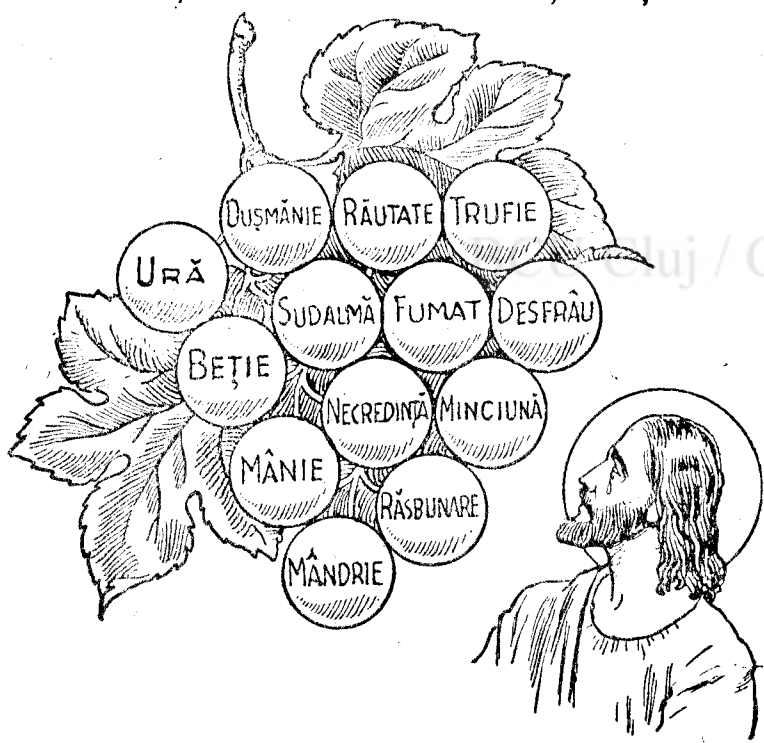
Dreptatea să iubim, minciuna să urâm, ura să alungăm din inima noastră, și iubirea să sădim, gândindu-ne că plata păcatului este moartea (Rom. 6 23) și să nu ne grăbim a da

drumul mâniei, că toate dela inimă pornesc (Mat. 15, 18) căci Dumnezeu este în cer, iar noi pe pământ, deaceia să nu spunem vorbe multe (Eclesiastic 5-2).

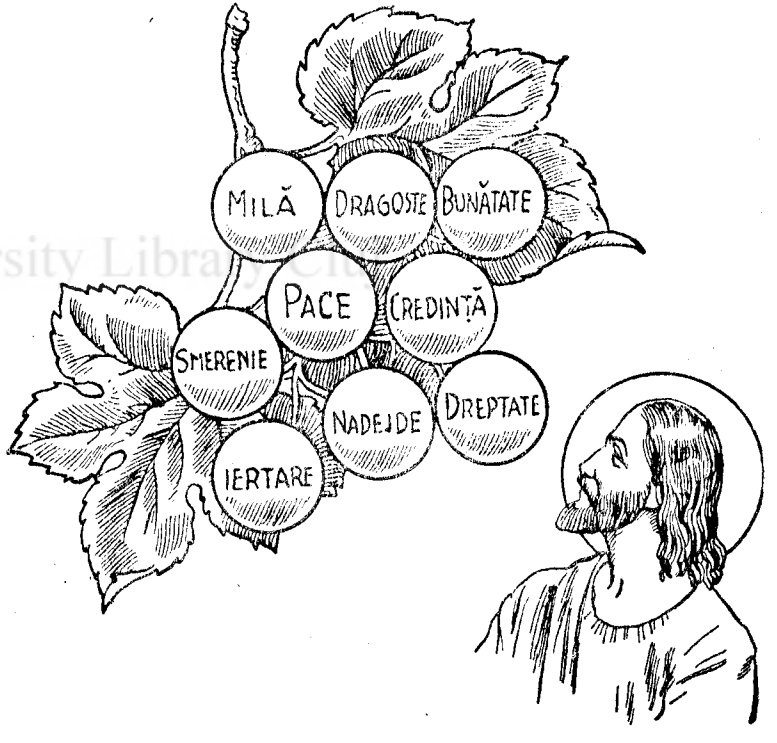
Să ne prosternăm la picioarele crucii plângând păcatele făptuite și spălând în baia lacrimilor trecutul pătat, să cerem dela Domnul, putere ca prin El, să putem surpa zidul păcatelor, mergând pe drumul cel drept. Lucrând așa după voia Duhului, vom culege roadele neputrezirii (Rom. 8-6) și ne vom putea numi „prieteni ai lui Hristos“ (Ioan 15-14).

Dea Domnul ca toți din țara aceasta și din tot cuprinsul lumii, să se împace cu Hristos că El vrea ca toți să fie ai Lui și nici unul să nu piară.

Slăvit să fie Numele Domnului totdeauna de acum și până'n veac. *C. Culcea.*

Ochii Domnului privesc cu durere la roadele „viței“ celei sălbatice ale vieții tale. Nu vrei tu să te lași altoit în Vița cea aleasă a jertfei de pe Cruce ca să aduci roade de viață nouă, precum se vede alături? Domnul se bucură privind asemenea viță

Sfânta Ecaterina

Sf. Ecaterina s'a născut în Dumineca Floriilor din anul 1347 în orașul Sienna (Italia). Tatăl ei, Iacoba Berincasa era zugrav, mama ei, Lapa, născuse 24 copii. Caterina al 25-lea și ultimul copil, văzu lumina zilei, în împrejurări grele. În jurul leagănului ei, se deslănțuise urgia cea mare a secolului, ciuma dela 1348. Copila crescuse în sânul unei familii evlavioase, și în mijlocul unui oraș îndoliat din împrejurimile cărui periseră 80.000 locuitori prin ciuma cea grozavă.

La vârsta de 6 ani, Caterina avu prima ei viziune. Văzu pe Domnul Hristos în veșminte luminoase, însoțit de Sfinții Pavel, Petru și Ioan. Mântuitorul ținea mâna dreaptă ridicată deasupra capului copilei.

Aceste viziuni se urmau una după alta. Chemarea lui Dumnezeu era atât de stăruitoare, încât fetița se hotărî să fugă în pustie și să trăiască ca anahoreții din timpurile legendare. Luă cu ea o pâine și eși afară din oraș, crezând că păsările

cerului îi vor aduce de mâncare. Umblă cât putu și se opri la picioarele unei stânci, sigură că ajunsese la marginea pământului. Chiar în seara aceea Berincasa își găsi fetița, în Tebaida ei, și o readuse acasă. De atunci Caterina părăsi gândul de a urma pe Sfinții Antonie și Macarie, dar se hotărî să trăiască numai pentru Hristos și să aducă sufletele păcătoșilor la El.

La 12 ani părinții vrură să o căsătorească. O siliră să se împodobească ca să atragă privirile bărbaților. Ea alergă la duhovnicul ei, fratele Raimondo și-i mărturisii câte-va vanități. Bunul călugăr răspunse că o floare în păr sau o cingătoare de mătase nu erau păcate foarte grele. Dar ea strigă: „O Doamne, Dumnezeul meu, ce duhovnic am ales! Iată că nu mai cunoaște păcatele mele!“.

Un altul, mai dibaciu, o povățui să-și tale părul; „căci atunci nici un tânăr nu va mai cere mâna ta!“ Caterina își tăie părul. Dar părinții tot visau nunta copilei lor.

Atunci Dumnezeu îi trimise vărsatul negru, care puse sfârșit luptei din casa ei. Prin acea boală Caterina își pierdu frumusețea pentru toată viața ei. Nu-i rămase decât acel „farmec“ scump pictorilor italieni, cu care e zugrăvită în toate frescurile bisericilor.

De atunci încolo viața ei fu închinată cu totul Domnului și Stăpânului ei. Unde era dezbinare, unde era ură, acolo Caterina aducea pacea. Glasul ei de copilă blândă și curată, predicând mereu și mereu aceleaș cuvinte de dragoste și dreptate, ajunsese să fie auzită chiar și de capii stăpânirii, cărora le dădu o singură povață: „Clădiți puterea voastră pe Piatra vie, pe Isus Hristos, și începeți fiecare lucrare a voastră prin rugăciune“. Cei mari o ascultau cu respect, cei mici întindeau spre ea mâinile lor obosite. Ea aducea la toți ramura de maslin. De mult, de mult nu mai auzise Italia ecoul predicii de pe munte. De mult nu mai vorbise nimeni de fericirea celor care plâng și sunt prigonți pentru dreptate. *va urma*

Către abonații noștri

Am trimis multor cititori foala pe așteptare. Unii și-au făcut datoria lor, dar alții au întârziat și întârzie mereu. Li rugăm pe toți cei cari sunt în restanță să-și achite datoria la toale.

DESFACTORII FOII sunt rugați și ei la rândul lor să-și încheie șocotelle pe timpul pe cât au primit gazeta și să ne trimită costul celor desfăcute, după ce-și vor fi retras ceace se cuvine.